

„Doteraz ste v mojom mene o nič neprosili; proste a dostanete, aby vaša radosť bola úplná. Toto všetko som vám hovoril v obrazoch; prichádza hodina, keď vám už nebudem hovoriť v obrazoch, ale budem vám o Otcovi zvestovať zjavne. V ten deň budete prosiť v mojom mene a nehovorím vám, že ja budem prosiť Otca za vás; lebo Otec sám je vaším priateľom, pretože vy ste sa stali mojimi priateľmi a uverili ste, že ja som vyšiel od Boha. Vyšiel som od Otca a prišiel som na svet; a znova opúšťam svet a idem k Otcovi.“

Jeho učeníci povedali: „Hľa, teraz už hovoríš zjavne a nevyjadruješ sa v obrazoch; teraz vieme, že v tvojom vedomí sú všetky veci a nepotrebuješ, aby sa ťa niekto opytoval; preto veríme, že si vyšiel od Boha.“

Ježiš im odpovedal: „Teraz to viete? Hľa, prichádza hodina, ba už prišla, keď budete odvedení od seba a rozprchnete sa každý do svojho domova a mňa necháte samého; ale nie som sám, lebo Otec je so mnou.“

Tieto veci som vám hovoril, aby ste našli vo mne pokoj. Na svete máte súženie; ale dúfajte, ja som premohol svet!“

(Ján 16, 24–33)

Milí priatelia,

čo sa to deje s našimi zmyslami v tejto dobe? Náš zrak sa pasie na oblakoch, na ich tvaroch a premenách, na výške, v ktorej sa nachádzajú. Náš čuch je omámený vôňami, ktoré sa šíri svetom vôkol nás. A radosť z farieb, ktoré sa po každom jarnom daždi v prírode rozžiari, sa usídlila v našom srdci. Naše zmysly vnímajú a my si to užívame.

Podstata týchto zmyslových javov však nespočíva v oblakoch, vo vôňach a vo farbách po daždi. Tie sú len obrazom toho, čo je skutočnosťou tejto doby: Kristus sa vrátil k Otcovi do oblačného bytia. A pozerá na pozemské bytie zhora, posielá na zem odkazy po kvapkách jarného dažďa a vôňou rozkvitnutých kvetov dokazuje, že tu bol. Pred oči nám nastavuje obraz premieňajúcich sa oblakov, aby nás prebudil pre skutočnosť, že On sa premenil tým, ako prekonal smrť a že je tu na Zemi prítomný podobne, ako je vôňa dymu prítomná v oblečení toho, kto bol celý večer pri táborovom ohni. Nikto už pri táboráku nie je, všetci sa rozprchlí, každý do svojho domova. Ale každý do svojho domova prináša vôňu dymu táborového ohňa vo svojom oblečení.

A tak aj my, kto sme v srdci prežili ťažobu Pašiji a oslobodzujúci jasot z veľkonočného prekonanie smrti, sme sa rozprchlí do svojich domovov, každý k svojmu zmyslovému svetu, k svojim každodenným povinnostiam. A kedykoľvek sa teraz stretieme ako človek s človekom, sme si navzájom pripomenutím toho, že On prebýva v oblačnom bytí a odtiaľ žehná nášmu pozemskému bytiu. Vždy túto Pravdu vidíme, počujeme a cítime na tom druhom, ktorého stretieme. V tom je sila spoločenstva.

Je to vzácny čas týchto desať dní medzi Nanebovstúpením a Turícami. Čas, keď od nás odišiel späť k Otcovi, aby sme sa svojím srdcom, ktoré vníma podstatu zmyslových javov, naučili u ľudí, ktoré stretávame, vnímať tú Jeho vôňu, Jeho farby, Jeho premieňajúce sa tvary. Poznávame sa navzájom. A môžeme tak zažiť radostné zistenie, že žijeme vo svete, v ktorom On zvíťazil.

Áno, staň sa tak.

Stanislava Veselková, 30. mája 2020